

РЕШЕНИЕ

№ 1511

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 07.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9751** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на И. З. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. М. от АК П. против Заповед № 2476/12.09.2021г. на младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка, с която на осн. чл. 171, ал.1, т. 1, б. "б" от ЗДвП временно е отнето свидетелството му за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна и неправилна, издадена при съществени нарушения на административно-наказателната процедура предвидена в ЗАНН, довела до ограничаване правото на защита на оспорващия. Поради това счита, че е опорочена цялата процедура по прилагане на ПАМ. Иска се отмяна на заповедта. Ответният административен орган – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР не изразява становище по жалбата, не се явява в съдебно заседание и не се представлява.

СГП не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Жалбата, като подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт – ЗППАМ № 2476/12.09.2021г., от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, в законоустановения 14-дневен срок за обжалване, регламентиран в чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, е ДОПУСТИМА.

От фактическа страна съдът намира за установено следното:

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало със

съставянето на АУАН серия ГА, бл. № 455254/12.09.2021г., според който в [населено място], по бул. Б. шосе с посока на движение от ул.Източна тангента към ул.К. път К. е управлявал л.а. „О. инсингния“ с рег. номер СВ 1144 РР, негова собственост, като срещу бензиностанция „О.“ при извършена проверка се установи, че водачът управлява под въздействието на алкохол. Пробата е извършена с техническо средство Алкотест „Дрегер“ с номер ARNA 0141, който отчел положителен резултат 0,94 промила – проба 889 в 04.41 часа на 12.09.2021г., който резултата е видян от водача. Прието е, че с това си поведение жалбоподателят е нарушила чл.5, ал.3, т.1, предл 1 от ЗДвП. Издаден е талон за медицинско изследване № 077791. Иззети са СУМПС №[ЕИК], не представя СРМПС.

Въз основа на така съставения АУАН, е издаден обжалваният административен акт, с който на основание чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП на жалбоподателя, при възприемане и възпроизвеждане на посочената по-горе фактическа обстановка е прието, че същият управлявал МПС след употребата на алкохол, при концентрация на алкохол, чрез измерването му в издишания въздух над 0,5 промила, поради което са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т.1, б.б от ЗДвП—"временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Към датата на издаване на административният акт със Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи са определени на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи структурите на МВР, които следва да осъществяват контрола по ЗДвП, една от които е съответна Столична Дирекция на вътрешните работи.

Отделно със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР е делегирана компетентност на органа, издал оспорената заповед, поради което и същата се приема за издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Оспорената заповед е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения акт за установяване на административно нарушение.

Съдът в настоящия си състав не констатира липсата на фактически основания за издаване на оспорената заповед, така както се твърди в жалбата.

Заповедта, както вече се посочи е издадена в предписаната от чл. 172, ал. 1 ЗДвП писмена форма и мотивирана с конкретно изложени фактически съображения за

извършено нарушение от жалбоподателя при управление на МПС, с посочване на фактите, определящи го като административно по чл.5, ал.3, т.1, предл.1 от ЗДвП, в съответствие с които е приложена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП - правно основание на разпореждането за временно отнемане на свидетелството за управление на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му. С това съдържание на заповедта органът е съобразил при издаването ѝ изискванията на общата разпоредба на чл. 59, ал. 2 АПК.

При издаване на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена във връзка с проведено и приключило административнонаказателно производство по реда на ЗАНН, в рамките на което е установено административно нарушение – деяние от хипотезата на чл. 5, ал. 3, т.1, предл.1 от ЗДвП, съставляващо материалноправното основание за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП.

Следва да се подчертае, че законът, в разпоредбата на чл. 171 ЗДвП, не е обвързал прилагането на мерките за принуда с приключването на административнонаказателното производство с влязло в сила наказателно постановление. За издаването на заповедта по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП следва да са установени фактите от хипотезата на правната норма, в случая управление на МПС след употребата на алкохол – 0,94 промила в издишания въздух.

Фактите от състава на нарушението по чл.5, ал. 3, т.1, предл.1 ЗДвП са установени за целите на производството по чл. 171 ЗДвП със съставения АУАН серия ГА, бл. № 455254/12.09.2021г. - с констативна функция, и доколкото са фактически основания за налагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, оспорената заповед е законосъобразна.

АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическото основание на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК. Жалбоподателят не обори по надлежния ред в производството по оспорване на заповедта за прилагане на принудителната мярка фактическите констатации, поради което настоящият състав на съда приема наличието на предпоставките за издаване на административния акт по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена при точно прилагане на материалния закон, предвиждащ налагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения на водач, който управлява МПС след употреба на алкохол - "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС" до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Следва да се има предвид и, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а в случая от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани доказателства за опровергаване на описаните в акта факти и обстоятелства. Поради това съдът намира, че не е оборена материалната презумптивна доказателствена сила на приложения към преписката АУАН серия ГА, бл. № 455254/12.09.2021г.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се издава ПАМ - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в

кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Доказано е, че жалбоподателят е управлявал МПС след употребата на алкохол, а именно 0,94 промила.

Следва да се подчертае още, че мярката по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината, чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, и се прилага се превантивно. За да приложи ПАМ, за компетентния орган е достатъчен съставеният надлежно АУАН с констатирано от компетентните лица нарушение, което при условията на обвързана компетентност го задължава да приложи посочената мярка.

Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП ПАМ се прилага под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца". С настъпването на посоченото прекратително условие се преустановява действието на мярката, като законодателят е предвидил максимален срок за приложението ѝ. Ето защо определянето на конкретен срок на действие на процесната мярка не е задължителен реквизит на заповедта.

С оглед изложеното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на правомощията му, в необходимата писмена форма, съдържаща правните и фактически основания за издаването ѝ, при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и целта му, поради което е законосъобразна. Жалбата срещу оспорения акт се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Ответникът в настоящото производство не претендира разноски, поради което произнасяне в тази насока не се дължи.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК настоящия съдебен състав на Административен съд София - град, III –то отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на И. З. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. М. от АК П. против Заповед № 2476/12.09.2021г. на младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка, с която на осн. чл. 171, ал.1, т. 1, б. "б" от ЗДвП временно е отнето свидетелството му за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: